

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет романської філології і перекладу
Кафедра іспанської і новогрецької філології та перекладу

Допущено до захисту

« _____ » _____ року

Завідувач кафедри

_____ *Олена ЗАЛІСНОВА*

КУРСОВА РОБОТА

з філології на тему:

"Метафора як засіб художнього вираження у творах іспанських письменників ХХ століття."

Студентки групи Млі 02-20

Спеціальність 035 Філологія

Спеціалізація 035.051 Романські мови і літератури (переклад включно), перша – іспанська

Освітня програма Іспанська мова і література, друга іноземна мова, переклад

Доропей Альони Юрївни

_____
(ПІБ)

Науковий керівник:

кандидат філологічних наук, доцент кафедри іспанської філології

Бохун Наталія Віталіївна

(науковий ступінь, вчене звання, ПІБ).

Чотирибальна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Члени комісії:

_____	_____
(підпис)	(прізвище та ініціали)
_____	_____
(підпис)	(прізвище та ініціали)
_____	_____
(підпис)	(прізвище та ініціали)

_____

КИЇВ - 2024

АНОТАЦІЯ

В даній курсовій роботі ми провели дослідження та проаналізували лінгвостилістичні особливості метафори у творах іспанських письменників ХХ століття, де метафора знаходиться в центрі дослідження. Також робиться акцент на розкриття поняття «метафора» у минулому столітті; розглядаються теорії метафори, тощо на основі іспанських відомих письменників ХХ століття та різних науковців таких як Аристотель, наприклад.

Функціонування метафори в текстах кілька десятиліть викликає незгасний інтерес та зацікавленість у лінгвістиці, мовознавстві, культурології. Метафора завжди цікавила дослідників, науковців своєю неоднозначністю. Протягом століть відбувалися дослідження та різні аналізи метафори, а саме: її мовне явище, функцію у мовленні, відхилення від норм, як стилістичний прийом.

У другому розділі ми встановили та дослідили, що в сучасній лінгвістиці існують різні теорії, котрі встановлюють походження та класифікацію метафор. Дослідницька робота проводилась на основі таких науковців як П. Ньюмарк, Н. Стіенстр, В. Харченко, тощо. Саме вони допомогли вказати, що наслідком цього може бути поява неологізмів.

Ключові слова: метафора, неологізми, метафоризація, теорії, когнітивна лінгвістика, семантичні парадигми, класифікації, значення, мовне явище

ЗМІСТ

1.ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ІСПАНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ В УМОВАХ УТВЕРДЖЕННЯ ДЕМОКРАТІЇ (1982-1996рр)	4
1.1 Розкриття літературного поняття "метафора" у сучасних іспанських творах 20ст	5
1.2 .Метафора, її природа та роль у мові	7
1.3 Розкриття метафори у часи Середньовіччя	9
ВИСНОВОК ДО ПЕРШОГО РОЗДІЛУ	12
2.ЛІНГВОСТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ МЕТАФОРИ У ТВОРАХ ІСПАНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ 20 СТОЛІТТЯ	13
2.1 Механізми метафоричної дії.....	15
2.2 Теорії метафори: семантичні та прагматичні	18
2.3 Зв'язок між поняттями метафори та метонімії у когнітивній лінгвістиці	21
2.4 Метафоричний аналіз митця ХХ століття Гарсії Лорки	23
ВИСНОВОК ДО ДРУГОГО РОЗДІЛУ	28
ЗАГАЛЬНИЙ ВИСНОВОК	30
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	31

ВСТУП

АКТУАЛЬНІСТЬ ДОСЛІДЖЕННЯ: тема даної роботи актуальна тим, що нині визначається великий інтерес поглибленому аналізу та вивченню метафори як мовного явища у сучасній лінгвістиці.

МЕТА: підсумувати і систематизувати теоретичні знання отриманих у процесі вивчення дисциплін, дослідити еволюцію метафори та її елементи краси.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ: використання та вивчення історичних та стилістичних статей пов'язаних з темою курсової роботи; опрацювання та виділення найголовніших аспектів, які підкреслюють причини появи сучасних елементів краси та метафори в іспанських творах.

ОБ'ЄКТ поняття «метафора» як засіб художнього увиразнення у творах іспанських письменників.

ПРЕДМЕТ: елементи увиразнення метафори у творах ХХ століття.

Структура і обсяг роботи: курсова робота складається зі вступу, двох розділів, висновків після кожного розділу, загального висновку з теми, списку літератури. Загальний обсяг: **34 сторінок.**

1. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ІСПАНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ В УМОВАХ УТВЕРДЖЕННЯ ДЕМОКРАТІЇ (1982-1996pp)

Перед тим, як почати, варто згадати історичний період розвитку Іспанії. Адже, наприкінці 20 століття країна насичена багатьма історичними подіями. Одним із прикладів наводиться те, що і відбувся перехід від одного режиму до іншого: від авторитарного до демократичного. І саме на цей час припадає розвиток творчості багатьох іспанських письменників. З цього моменту і розвиток культури почав зазнавати значні зміни. Тоді вся увага більше фокусувалася на модернізацію політичних питань. Але не варто забувати, що невідемним компонентом у розвитку є розвиток особистості. Це йдеться про розширення свободи слова та своїх думок.

Варто також зазначити, що розвиток іспанської літератури ХХ ст. кожним днем ставала більш розвинутою, сучасною. Також робила спроби, щоб вийти та ширитися за межами своєї країни. Прикладом може слугувати, протягом 70х років ХХст – напередодні гибелі видатного українського письменника – Івана Франка, цей процес розвитку літератури набрав швидкі оберти свого розвитку. Серед іспанських письменників, котрі вклали зусилля у розвиток процвітання: Луїс Гойтісоло та його брат Хуан Гойтісоло.

Виходячи з дослідження електронного ресурсу - словника RAE, поняття «метафора» аналізується як «один із видів тропів, що демонструє перенесення прямого значення речі на інше фігуральне явище або поняття, використовуючи «приховане порівняння»». Прикладом може слугувати: *«час летить»*, *«поезія згубила камертон»*, *«тепла атмосфера»*.

Для роботи з аналізом, метафор як літературної фігури, потребується багато зусиль та знань. Більш того, поняття «метафора» дає важливе забарвлення розвитку та творенню мови. Тому, даний вид літературної фігури поглинає в себе повсякденну мову, прикрашаючи та збагачуючи її сталими виразами, у поєднанні декілька слів.

1.1 Розкриття літературного поняття "метафора" у сучасних іспанських творах 20ст

Перші згадки даного терміну «метафора» почалися ще з часів творчості та праці Аристотеля. Адже саме він розглядав її як тлумачення іншомовного значення або назви. Згідно його думки, метафора була розділена на декілька основних видів. А саме, тлумачення метафори від роду до конкретного поняття. Наприклад, «корабль зупиняє мене»; другий тип: від виду до роду «десять тисяч» в значенні «багато».

Окрім цього всього, згідно слів Аристотеля, дослідження літературного тропу «метафора» привертала увагу до багатьох філософів. Дана закономірність спостерігалась протягом багато часу.

В процесі еволюції мови та мовлення, виділялися певні етапи розвитку. На думку Віко, мадрридського лінгвіста та мовознавця, у XVIII ст. виділявся перший рівень розвитку, протягом якого люди вчилися адаптуватися до мови та мовлення. Ба більше, вони лише починали вчитися виражати природня явища навколо них. Таким чином, почали використовувати жести, вимова перших складів для вираження своїх почуттів – і це були німі мови. В подальшому розвитку, почали виокремлювати другий рівень еволюції: поява перших літературних понять, тропів, забарвників мови. Метою появи цього всього було спроба імітації реальних речей, як вид творення баченого. Адже саме за допомогою саме метафори, автори та поети почали виражати своє бачення світу його будову читачам, і саме це і призвело до започаткування міфології.

Виходячи з роздумів Віко, він розумів метафору не просто як декор мови у сучасності, він розглядав набагато глибше. А саме, як вид репрезентації світу та світогляду. І саме це послугувало змінам, коли у XX ст. сталися зміни в інтерпретації метафори.

На думку інших світових лінгвістів, наприклад мовознавця Гака, який стверджував та доводив, що аналіз лінгвістичного тропу «метафора» має

відбуватися включно з її семантичною функцією. Гака пояснює метафору як вторинна її номінація. Якщо зайнятися аналізом метафори з боку зв'язку між формою та змістом, виділяються повноцільні метафори. Тобто, ті, котрі при утворенні метафоричної властивості не пов'язуються зі структурними змінами словосполучення або виразу. Наприклад: «Серце колотиться – У серці Єгипту». Та другий тип метафор – неповні метафори. Мається на увазі, коли метафоричні перетворення вводять нову функцію – морфологічну заміну словосполучення додаючи його ж до складу інших елементів.

На початку ХХІ століття спостерігалася активізація художнього дискурсу, що сприяла поглибленню вивчення особливостей та диференціації вторинних номінацій. Однією з основних цілей наукового дослідження стало детальний аналіз функціональних аспектів метафоричних конструкцій, адже метафора відіграє ключову роль у розумінні та оцінюванні повноти якостей об'єктів.

У процесі аналізу метафори та її сутності було виявлено, що метафоризація є інструментом художнього осмислення, надаючи метафорі одну з вирішальних ролей у формуванні образних засобів. Образ, як інтегральна складова літературного перцепції реальності, дозволяє виявити унікальне бачення світу та реальності через літературні твори ХХІ століття. Образотвірна функція метафори сприяє деконструкції стереотипів, розширюючи горизонти сприйняття читача.

В контексті аналізу метафор, наприклад, у виразі "породиста вівця", метафора служить для опису жінки з високим соціальним статусом. Інший приклад, "через роки жінка перетворилася на бідолашну обстрижену корову", ілюструє трансформацію сприйняття жінки середнього віку, використовуючи метафоричний засіб для передачі глибинних змін у її житті та статусі

1.2 Метафора, її природа та роль у мові

Процес метафоризації, або взаємодія метафор, зайняв значний період у дослідженнях різноманітних наукових дисциплін, завдяки чому він здобув вагоме

місце в історії культури людства. Даний процес має вплив на такі галузі, як риторика, філософія та критичне літературознавство, серед інших. Зокрема, в контексті традиційної філософії метафора аналізується як фігуральна форма вираження, водночас займаючи провідні позиції у сфері риторичних студій. Поетична та риторична метафори інтерпретуються через призму перекладу, розглядаючи цей процес як модель сумірності, де аналогія та подібність є ключовими компонентами тропологічної традиції, з метою метафоричного заміщення концептів.

Оцінка Аристотелем поняття метафори, за словами Діаса, розглядається як структурно вбудована схема світосприйняття, що спрощує взаємодію термінів та концептів. [5, с.191]

На відміну від поезії, проза характеризується меншим використанням тропів, що підкреслює важливість адекватного застосування метафори в дискурсі для надання тексту особливої виразності. Використання метафори може вносити суттєві зміни у виступ оратора, збагачуючи його мову.

Махон підтримує Аристотеля у трактуванні метафори як елементу таланту та креативності, вважаючи її засобом прикраси без глибокого когнітивного аналізу. Мортара Гаравеллі трактує метафору як заміну "головного слова", при цьому зберігаючи його первинне значення, вказуючи на зв'язок метафоризації з риторикою, філософією та літературознавством. В класичній філософії метафора асоціюється з фігуральною мовою, займаючи певне місце в ієрархії тропів у риторичі.

Аналіз метафори в різних галузях наук свідчить про її значимість у образному та літературному мисленні. Проте, деякі прибічники позитивізму стверджували про неважливість використання метафори як засобу вираження, аргументуючи це потенційною нечіткістю в розумінні предмету.

Говорячи про види метафор, варто згадати про ключові метафори. Адже саме вони допомагають нам у соціумі проводити аналогії між речами; по – друге, ключові метафори допомагають людям створювати різні абсолютно асоціації між різними

системами понять у Всесвіті. Раніше цим питанням про дослідження ключових метафор займалися культурологи. Вони брали на себе вивчення та аналіз національних картин світу. Але нині, варто наголосити, цим дослідженням вже займаються спеціалісти з психології мислення та методологією науки.

Наприклад, М. Джонсон та Лакофф стверджували, що метафора використовується та розповсюджується і в процесі мислення, і в процесі мовлення. Бо саме ці людські процеси мислення вважаються саме «метафоричними». І тільки якщо існують поняттєві системи людства, то метафори як мовний вираз стають можливі. Кожен наш день, кожна наша дія просліджується цими концептуальними метафорами. Крім того, від володінням однією концептуальною областю та іншою залежить концептуальність метафори.

З появою нової реалії, починаємо проводити аналогії та концепції зі схожими поняттями або речами. Починають з'являтися певні асоціації з попередніх разів або з власного досвіду. І саме таким чином народжується нова метафора. І саме такий шлях дослідження метафори відносять до когнітивної лінгвістики. Саме ця наука почала шалено набирати обертів з моментів розуміння таких понять як «концепт» та «концептуальна метафора». І великий вплив щодо дослідження цього питання було вкладено Е. Маккормаком.

Метафора вважається різновидом лінгвістичного поняття, котре виходить за рамки риторичного та літературного обговорення і знаходить своє місце в різних сферах комунікації, таких як спонтанні розмови. Цей комунікативний ресурс має спроможність створювати та керувати набором різних концептуальних систем, що несуть великий вплив на наше сприйняття у соціумі і навіть роблять великий внесок на наукове розуміння суспільства. При цьому намагаються виступати основою знань та переконань. Таким чином, варто вважати метафоричне поняття, котре відіграє велике значення у лінгвістичному просторі та в комунікативній сфері також.

1.3 Розкриття метафори у часи Середньовіччя

Виходячи з аналізів історичних статей, розвиток унікального літературного поняття метафори починається ще з часів Античності та Середньовіччя. Найвідомішими дослідниками того часу були такі відомі люди як Аристотель, В. Окама, Ф. Аквінський, Августин, У Еко тощо. Саме вони та багато інших зробили великий внесок у розвиток метафори на ціле суспільство.

Говорячи про процес метафоризації, не варто забувати, що належить найвагомим термінам людської історії; дане поняття ототожнюється поняттям винахідливості. Тобто виникнення нових речей та понять. Наприклад, такі поняття: *свічка, вогонь, електрика* – стали новим незвичними поняттями в еволюції людського існування. І саме цьому, можна вважати, що дані новоутворенні терміни – поняття відносяться до етапу метафоризації.

В епоху Середньовіччя метафора стала ключовим елементом релігійної комунікації, набувши широкого розповсюдження та значимості серед засобів духовного вираження. Вона виступала як інструмент для відтворення індивідуального сприйняття реальності та передачі духовних ідей. Розуміння та інтерпретація метафори в цей період найбільш повно відображені у вченнях двох видатних представників християнської думки: Святого Томаса Аквінського та Святого Августина.

Зокрема, в творі Августина "De doctrina christiana" досліджується використання метафоричних знаків як символів для передачі альтернативних значень та ідей, відмінних від їхнього первісного контексту. Слово "віл", наприклад, інтерпретується як метафора для опису лідера християнської громади у їхньому служінні Євангелію.

У своєму фундаментальному творі "Сума теології", який був виданий Ф. Рарбадо у 1947 році, Святий Томас Аквінський аналізує актуальність і значення метафор у теологічному контексті, подальше розглядання якого наголошує на важливості символічного мовлення в релігійній традиції.

Ці роботи підкреслюють глибину та складність використання метафори у середньовічній християнській думці, де метафора не лише відіграє роль у відтворенні особистісних переживань та ідей, але й стає мостом між земним і трансцендентним, між конкретним і абстрактним, відіграючи ключову роль у формуванні та передачі релігійних понять.

Завдяки Святому Тому відбувається чітке розрізнення відмінностей ролей метафори в поезії та в богослов'ї. Адже в богослов'ї метою її використання є користь та необхідність, а в літературних роботах – захоплення та краса.

У цей час, протягом цих століть, XVII – XVIII, завдяки старанності та праці Пітера Рамуса, відбувся поділ традиційної риторики на дві головні частини. Більш того, виник розділ між Діалектикою та Риторикою включаючи ораторське мистецтво. Після цього стало очевидно, різниця між формою та змістом. Тобто різниця між мовою та метафорою. Де друге послуговує першому, простому розумінню, перетворюючись на такий декор мовлення.

Окрім цього, варто зазначити декілька тенденцій перетворення поняття метафори в епоху бароко. Бо саме в той час вона вже не аналізувалася як субпідрядний елемент краси та забарвлення мовлення. А навпаки, отримувала нові функції функціональності як ресурс виразності та задля прояву пікантності стилю. З однієї точки зору, у роботі Балтасар Грасіан виноситься опис ролі та поведінки метафори у промов. Також під час цього процесу, відбувається визнання важливості як структурного елемента прози. І також, прояв вищої тонкості передачі всього цього. А з іншої точки бачення, у II Cannochiale Aristotelico роботі Емануеле Тезауро відчутні певні прояви передачі та аналізу реального світу через краски метафори. Бо вважає її приладом, який має змогу організувати семантичний ресурс. Адже відбувається поєднання різних рівнів реального бачення та призводить до несподіваних аналогій.

Ряд інших дослідників, наприклад Ф. Сублін та Ж. Тамін вважають, що саме наука риторика згодом повернеться на перший план дослідження після періоду

занепаду. На це все вплинуло великій та значній увазі дослідження метафори. Під час періоду структуралізму, риторика та семантика вплинули на розвиток та відродження риторики. При цьому, нові теоретико – дослідники відродили нові підходи на лінгвістичному рівні, на якому досліджують таємний ореол, який впливає на розвиток метафоричного процесу.

ВИСНОВОК ДО ПЕРШОГО РОЗДІЛУ

Попри те, що аналіз метафори розглядається як складне завдання у лінгвістичних дослідженнях через широкий спектр контекстів і тлумачень, визначальний прогрес у розумінні цієї теми здійснив Глазунов. Він надав глибоке та змістовне визначення метафори, описуючи її як процес транспозиції значень, де одне поняття асоціюється з іншим на основі їх семантичного споріднення. Глазунов також підкреслив, що для вказівки на інше поняття або процес вживається термін, обраний через його сприйняту схожість з первісним об'єктом.

Дослідження метафори відбувалося різними вченими різних часів. І саме їх роботи, роботи великих людей, мають велике значення для сьогоденного розвитку метафори у лінгвістиці. Найбільш відомі вчені: Арістотель, Оккам, Пірс, Августин.', тощо. І саме завдяки їм ми можемо продовжувати дослідження.

Один з науковців, Еко демонструє, що неправильна інтерпретація роботи Арістотеля в Середні віки була спричинена саме відсутністю правильного розуміння самого поняття метафори. Того часу вважалося, що не було конкретних робіт латинською мовою Арістотеля. Адже в ті часі весь акцент полягав у розумінні алегорії як дидактичного засобу, що в результаті відбулося спрощення когнітивного процесу матафор.

Узагальнюючи, можна констатувати, що протягом ХХ століття поняття метафори значно активізувалось у наукових дослідженнях. Метафора стала центральним об'єктом учених дебатів та аналітичних розробок в галузі лінгвістики. У першому розділі даної курсової роботи було ретельно розглянуто та проаналізовано внески різних дослідників, доведено значущість метафори як ключового елемента в еволюції лінгвістичної науки.

2. ЛІНГВОСТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ МЕТАФОРИ У ТВОРАХ ІСПАНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ 20 СТОЛІТТЯ

Метафора стала об'єктом пильного вивчення в таких дисциплінах, як семіотика, риторика, філософія та лінгвістика, де особлива увага приділяється її функціональним аспектам. Дослідженнями було виявлено, що коріння метафори сягає міфологічних концепцій, вказуючи на глибокий духовний зв'язок між мовою та міфологією, хоча думки з цього приводу можуть варіюватися та бути неоднозначними.

Поняття "метафора" веде свій початок від давніх греків, де слово формується з "meta" (над) і "pherein" (приносити), підкреслюючи акт перенесення значення.

У ХХ столітті, незважаючи на значний інтерес до метафори та її дослідження з використанням нових методологій, традиційний дихотомічний аналіз зберігає свою актуальність, будучи розглянутий, наприклад, Романом Якобсоном у 1963 році як девіантне використання мови. Проте, інші вчені, такі як Тодоров та Річардс, аргументували її роль як фігуративного елемента сучасного мислення.

Науковець І.А. Річардс розглядає метафору через призму взаємодії двох ключових елементів: "тенор" (об'єкт, до якого застосовується метафора) та "вікул" (зображення, що передає сенс). Він вважає, що метафора служить як механізм для концептуальної передачі ідей або реалій з метою забезпечення більш глибокого розуміння передаваної думки. Взаємодія значень у метафорі здійснюється через кілька різних концептів або семантичних переносів, об'єднуючи різні ідеї в єдину цілісну картину.

Для детального розуміння ідей Річардса та інших згаданих авторів слід звернутися до первинних джерел їхніх праць, зокрема до "Philosophy of Rhetoric" (Філософія риторики) І.А. Річардса, де він детально розкриває своє бачення метафори та її ролі в мові та спілкуванні.

В роботах А. Тараненко акцентується на процесі розуміння метафори у лінгвістиці, який базується на розділенні семантичного ядра. Визначальним є момент, коли форма мовної одиниці чи категорії трансформується з одного поняття на інше, засновуючись на подібності між ними або на похідному значенні.

У лінгвістичній науці представлено кілька підходів до класифікації метафор, що рефлектують багатовікові спроби дослідників визначити та розрізнити різні типи метафор. Видатні вчені як В. Москвін, П. Ньюмарк, Н. Стіенстр, та В. Харченко зробили значний внесок у розвиток цього напрямку, пропонуючи свої критерії та методології аналізу. В результаті було визначено, що комплексна класифікація метафор об'єднує структурні та семантичні аспекти.

Звернення до первинних джерел досліджень зазначених авторів дозволить отримати більш глибоке розуміння їх теорій та методологій. З огляду на широкий спектр підходів до аналізу метафори, важливо розглядати різноманіття наукових позицій для всебічного розуміння цієї багатогранної теми.

На противагу всім цим вище згаданим дослідникам, варто також додати думку не менш важливого науковця Томаса Віану. Адже він розглядає метафору як широку семантичну структуру. Згідно його думки, обмеженнями метафори на рівні мови є структурами. Адже перший тематичний план чітко був розпланований за метафоричними значеннями. Усе це відбувалося завдяки чіткості семантичних зв'язків. Це відбувається між позначенням та позначуваним. На противагу всьому цього, поетичну метафору Віану вважає незламною глибокою семантичною структурою. Адже саме в ній висвітлюється первинне поняття та чітко розглядається та реалізується тільки у контексті.

У літературознавстві метафора проявляє себе як одним із видів тропів, де кожне слово з'єднується, враховуючі подібності певних ознак між поняттями, котрі позначають та виражають цими словами. Наприклад: «пожежа серця». Саме поняття «метафора» створює єдиний зв'язок між мовою та особистим досвідом глядача. Адже в цьому випадку метафора виступає в ролі сполучання двох протилежних світів. Тобто, ідею автора та читача. Говорячи про наукові статті, метафора

використовується як спрощення сприйняття та розуміння нових реалій читачів. При цьому метафора пояснює складне ядро так, щоб стало простим у розумінні. Таким чином, теоретична реальність переходить до практичної реалізованої дійсності. При цьому полегшує розуміння метафори та аналогій.

У 1975 році ХХ століття дослідник Рікер провів ряд наукових робіт для свого дослідження та опублікував результати своєї роботи у книзі «Правило метафор». Ряд досліджень були спрямовані на вивчення та вдосконалення розуміння метафори на основі семантичного поля, де слово розглядається як основна одиниця.

Таким чином, метафора виступає як фундаментальне поняття у літературі, відіграючи не тільки важливу роль як стилістичний засіб, але й сприяючи формуванню структури тексту. Було здійснено значні зусилля багатьма вченими для класифікації метафор і розробки методологій їх дослідження. Науковиця Арнольд у своїх працях визначає метафору як механізм прихованого порівняння, що виникає через використання назви одного об'єкта для опису іншого, тим самим підкреслюючи конкретну характеристику останнього. Функція метафори в тексті полягає у залученні уваги читача та викликанні позитивних асоціацій, що свідчить про її здатність прикрашати та збагачувати мову. Водночас, незважаючи на переходи від однієї теми до іншої у своїх роботах, Арнольд не здійснювала систематичного аналізу метафори як автентичного поняття, залишаючи простір для подальших досліджень у цій галузі.

2.1 Механізми метафоричної дії

Раніше дуже часто, у лінгвістиці поняття метафори розкривалося як стилістичний прийом, а не як засіб комунікації. Аналізувати метафору як засіб формування мовного середовища з метою створення нових понять взагалі не задумувалися про таке. Наприклад, у комунікативній лінгвістиці метафора

досліджується як засіб поліпшення порозуміння мовців та універсальний механізм зв'язку.

Протягом десятиліть дослідження метафори вийшло на новий рівень. При цьому автори та дослідники прикладали свої зусилля та всю увагу на розкриття процесів, що породжують нові значення через метафори. У сучасному дослідженні та розумінні метафори виділяють логіко-філософський аспект, логіко – психологічний аспект та лінгвістичні аспекти.

Процеси метафоричної дії представляють собою лінгвістичні процедури, які займаються описом, порівнянням, та дослідженням впливу метафор на людське сприйняття і розуміння. Метафори слугують засобом для передачі абстрактних понять через конкретні образи, відіграючи значну роль у формуванні мислення та уяви людей. Наприклад, використання фрази "час летить як стріла" ілюструє швидкоплинність часу, акцентуючи на його необоротності та цінності кожного моменту.

Концепція механізму метафоричного процесу дозволяє осмислювати складні ідеї у більш доступній формі через порівняння з відомими об'єктами чи явищами. Так, вислів "взяти на приціл" може символізувати наміреність та визначеність у досягненні поставленої мети, демонструючи як метафоричні механізми сприяють глибшому розумінню абстрактних концептів через аналогії.

Вивчення метафор у контексті метафоричного процесу відкриває можливості для більш точного тлумачення та аналізу навколишньої реальності, дозволяючи людині ефективніше сприймати та оцінювати складні ідеї за допомогою порівнянь зі знайомими поняттями. Цей процес не лише збагачує мовлення, але й грає важливу роль у когнітивному розвитку та культурній адаптації ідей.

У когнітивній лінгвістиці існує ідея семантичної гіпотези метафор, за допомогою якої відбувається дослідження, як метафора взаємодіє з сутністю речей та як метафора здібна передавати певну інформацію закладену мовцем. Для даного дослідження використовується метафоричну модель, яка містить понятійну область, елементи котрої знаходяться у семантичних відношеннях. От як наприклад,

здатність до когнітивної гнучкості є однією з найважливіших складових компонентів метафоричного процесу. Адже саме вона сприяє креативному мисленню та баченню. Багато хто з дослідників доводять наступний факт: поняття метафори допомагають світові перейти від прямого або вузького бачення до більш абстрактних концепцій та розглядати їх вже з нових точок бачення.

Окрім цього всього, правильне розуміння функціонування метафори покращує та полегшує розуміння усього навколо нас, різні методи та варіації вирішення проблем та труднощів.

Результатами когнітивної заміни є прояв банальних когнітивних відтінків, що являють собою єдиний цілий змістовний концепт. Саме завдяки цьому розглядається підсумування результатів робіт дослідження. Наприклад таких як: лексикографічні реалії. Адже вважається когнітивною ознакою окрема ознака поняття, котра була промовлена людиною. Також має відобразитися у структурованій формі відповідного концепту мовця. Метафора як стилістичний троп може допомагати у певних ситуаціях, випадках, в котрих іноді важко знайти відповідне або прийнятне згідно тлумачення. Номінативна функція метафори полягає у використанні метафор для того, щоб давати назву реалії, котрої цікавить автора. Але одна з найголовніших функцій метафор залишається комунікативна, відповідно відповідає за правильну та чітку передачу інформації.

За допомогою неї автор здатен передавати адресату стисло головну інформацію.

В лінгвістичних дослідженнях процесу метафоризації дійсно приділяється значна увага, що підтверджується обширним спектром теоретичних та емпіричних робіт у цій області. Однак, незважаючи на всі зусилля, питання метафоризації залишаються предметом живих наукових дискусій та подальших досліджень.

Метафоризація охоплює не просто створення нових понять, але й залучення складних когнітивних процесів для глибшого розуміння та інтерпретації реальності. Цей процес є важливим для аналізу того, як люди структурують свої знання про світ через мову, і відіграє ключову роль у формуванні нашого сприйняття та інтеракції з навколишнім середовищем.

Перші спроби окреслити кордони поняття метафоризації зробив Аристотель. Адже в субституційній парадигмі метафоризація постає як заміна виразу іншими лексемами. Ще з часів Середньовіччя була поставлена теорія порівняння. Дана теорія була розроблена та проголошена науковцем Цицероном та Квінтіліаном. Але Аристотель завжди наголошував, що порівняння – розгорнута та відкрита метафора. Завдяки цій теорії доводиться, що поняття метафора презентується як скорочене порівняння. При цьому звертає увагу та акцентує, що відношення подібності лежить в самій метафорі.

М. Блек, К. Бюлер і А. Річардс вважаються великими прихильниками – дослідниками інтеракційної теорії процесу метафоризації. І саме їм вдалося продемонструвати нове уявлення про прийом та механізм утворення метафор в другій половині 80 – х років ХХ століття. Згідно теорії М. Блека, у моменті аналізу метафори як метафоричного судження включає два суб'єкти. Це головний та суплементарний. Під поняттям головного суб'єкту мається на увазі система «асоціативних понять», котрі пов'язані з допоміжними елементами. Крім того, метафора діє як фільтр, об'єднуючи характеристики головного суб'єкта та відкриваючи нові. І при цьому вдається забезпечувати розуміння метафори за допомогою збудження асоціацій. На основі прикладу «людина - вовк» митець показує, що в індивіда з'являються подібні комплекси думок про це метафоричне поняття, але при цьому допомагає у правильному розумінні метафори.

2.2 Теорії метафори: семантичні та прагматичні

Процес розповсюдження метафори у текстах показує, наскільки метафоричні конструкції можуть бути різноманітними, від простих до складних, і як вони впливають на метафоричне сприйняття та розуміння. Наявність синтаксичної структури в метафорі дозволяє їй асоціюватися з ширшим контекстом висловлення або думки, поглиблюючи її семантичне навантаження.

Наприклад, у виразі "Одягну – із сніжних квітів вишуканий одяг" відображається не тільки буквальне значення словосполучення, але й глибший, метафоричний зміст, що може символізувати концепт смерті. Використання перехідного дієслова як присудка та опис додатка створює узгодженість між елементами висловлювання, демонструючи майстерність автора у створенні метафоричного образу.

Такі метафоричні конструкції не лише збагачують текст, надаючи йому естетичної глибини, але й сприяють глибшому розумінню інтенцій автора та його світогляду через літературні образи.

Теорія "прихованого порівняння" розглядає метафору як засновану на фундаментальному порівнянні, яке лежить в основі метафоричного виразу.

Ця концепція витікає з традиційного розуміння метафори та підкреслює, що в основі кожної метафори лежить порівняльний зв'язок, що робить метафору не лише стилістичним прийомом, але й глибоко семантично насиченим елементом тексту. Відповідно до цієї теорії, існує тісний взаємозв'язок між структурою порівняння та метафорою, що дозволяє детальніше аналізувати та інтерпретувати метафоричні вирази.

Науковець Міллер, у 1980 році, розвинув цю ідею, визначивши три типи метафор на основі їх структурних характеристик:

Номінативні метафори, які включають в себе назви або поняття, що переносяться з одного контексту в інший.

Предикативні метафори, в яких використання дієслова або прикметника відіграє ключову роль у створенні метафоричного значення.

Ораторські метафори, що акцентують на способі висловлювання ідей або концептів через метафоричне порівняння.

Ці класифікації допомагають глибше зрозуміти механізми метафоризації та їх вплив на перцепцію та інтерпретацію текстів.

Наступна теорія дослідження метафори – не менш важлива – теорія семантичної абстракції. Ця теорія підкреслює та описує сенс контрасту, несиметричності та неповторності створення метафоричного зв'язку. Адже усе це

символізує загальні поняття свідомого. І доводить появу метафори у допуску похибки суб'єкта, які перед цим відносилися до одного типу.

Піднімаючи питання про теорію протиріччя, то вона вивчає та досліджує метафори з боку формальної позиції. В даній теорії не приділяється увага контекстному розумінню або позалінгвістичний досвід розвитку метафори. Теорія про протиріччя розглядає та доводить рівень встановлення логічного та послідовного суперечностей між його поняттями. Таким чином, якщо згідно думки адресату, що вираз є двозначним, то має знайти правильний, коректний відповідник згідно семантичного рівня.

Теорія семантичної абстракції акцентує на створенні метафоричного зв'язку через контраст, несиметрію та унікальність, символізуючи загальні концепції свідомості. Ця теорія розкриває, як метафора виникає через когнітивні процеси, які можуть містити похибки у сприйнятті або класифікації понять.

Теорія протиріччя зосереджується на формальному аналізі метафор без залучення контекстуального розуміння або позалінгвістичного досвіду. Вона досліджує метафори через призму логічних та семантичних суперечностей, вимагаючи однозначного визначення у разі наявності двозначності у виразі.

Теорія компонентної інтерференції, розвинута у 1980-х роках, вважається важливим внеском у сучасну когнітивну лінгвістику. Вона демонструє, що розуміння метафоричних виразів включає сукупність смислових компонентів та їх взаємодію, підкреслюючи складність інтерпретації метафор.

Щодо прагматичних характеристик, роботи Мошлера та Ребуля вказують на відмінності метафор від інших мовних форм з точки зору лінгвістичних та прагматичних аспектів. Аналіз метафор вимагає розрізнення інтерпретативних процесів та уникнення змішування намірів мовця метафори з тими, хто використовує порівняння.

Ці теорії разом формують багатогранний підхід до вивчення метафор, підкреслюючи їх роль у когнітивному та комунікативному процесах.

Метафоричні концепції відіграють значну роль у формуванні відчуттів та уявлень різних мовців, значно впливаючи на перцепцію та розуміння слухачів чи читачів. Це підкреслює унікальність метафор як лінгвістичного феномену, здатного створювати особливі естетичні ефекти та атмосферу, недоступні іншими засобами.

Дослідники Грайс та Серль протягом 1975–1979 років займалися аналізом метафор, розглядаючи їх як іронію та порушення максими якості, що вказує на розбіжності між буквальним та прихованим значеннями. Ці роботи запропонували кілька стратегій для кращого розуміння метафор: стратегія обмеження, стратегія виражування та стратегія визнання, що допомагає інтерпретувати метафоричні вислови.

Спербер та Вілсон на зламі ХХ століття досліджували, як метафори впливають на комунікацію та розуміння, вказуючи на те, що розуміння метафор не завжди вимагає особливих когнітивних зусиль, хоча для глибшого аналізу та розширення понять можуть знадобитися додаткові зусилля.

Семантичні аспекти метафор вивчають, як метафоричні концепції транслюються та передають нові ідеї світу через порівняння, тоді як прагматичні аспекти фокусуються на використанні метафор у комунікації для створення ідей, культурних цінностей та розумінь. Обидва аспекти — семантичні та прагматичні — мають вирішальне значення для аналізу впливу метафор на мову та мислення суспільства, відіграючи ключову роль у формуванні комунікативного простору.

2.3 Зв'язок між поняттями метафори та метонімії у когнітивній лінгвістиці

Метафора та метонімія, займаючи центральні позиції у когнітивній лінгвістиці, сприяють абстрагуванню та конкретизації абстрактних понять, забезпечуючи когнітивні рамки для інтерпретації ідей та бажань. Це підкреслюється роботами вчених, зокрема Джорджа Лакофа, який у 1981 році запропонував нову стратегію в когнітивній лінгвістиці, акцентуючи на емпіричних аспектах мови та структури мислення, які допомагають глибше зрозуміти реальність.

Згідно з когнітивною стратегією, дослідження мови дозволяє аналізувати світогляд різних лінгвістичних груп, виявляючи як універсальні, так і унікальні когнітивні моделі, що відображаються у метафорах. Ці моделі відіграють ключову роль у розумінні збережених знань та культурних понять, демонструючи різноманітність сприйняття та інтерпретації в різних соціальних спільнотах.

Метафори, здатні включати онтологічні та епістемічні відповідності, дозволяють глибше досліджувати концепції, як-от кохання, через різноманітні образи та асоціації, що збагачують мову та сприяють розвитку культурних та індивідуальних уявлень. Це підкреслює важливість як семантичних, так і прагматичних аспектів у теорії дослідження метафор, акцентуючи на впливі метафоричного процесу на міжособистісну комунікацію та культурне розуміння.

Метафора та метонімія, засновані на людському досвіді, суттєво впливають на когнітивну еволюцію, виправдовуючи свою роль у розвитку дискурсів різних типів мовлення. Ці процеси сприяють розширенню меж розуміння та інтерпретації, відіграючи ключову роль у формуванні нових концепцій та підходів до сприйняття світу.

Згідно з дослідженнями Куена та Хілферті, метафора виступає як потужний інструмент, здатний структурувати стратегії мислення та трансформувати їх у конкретні концепції. Через когнітивні процеси метафора дозволяє не тільки глибше розуміти навколишній світ, але й формувати переконання та візії, сприяючи культурному та інтелектуальному розвитку суспільства.

Варто відмітити, що мова метафор сприяє не лише на полегшення формування думок та ідей, а й також сприяє відзначенню унікальних аспектів в більш суб'єктивний спосіб. Наприклад у 1992 році Лакофф у своїй роботі досліджував та описував вплив метафоричних процесів у період Перської затоки. Саме ці хроніки того періоду описують період війн. Після цих доказів, дослідник Лакофф започаткував ідею раціоналізації воєн за допомогою використання повторювальних метафоричних понять. Він показує на прикладі, де персонаж Ірак демонструє та проявляє зло, яке варто стерти з землі.

Як підсумок, виходячи з дослідницьких робіт, варто вважати, що у когнітивній лінгвістиці метонімія разом з метафорою несуть важливе значення та розуміння у процесі деривації та комунікації. Можна додати, що метафора та метонімія вважаються важливими інструментами, якими користується суспільство. Насправді ці лінгвістичні поняття використовуються у повсякденному житті автоматично, що навіть ніхто не задумується за їх аналіз. Також утворюється цінність, коли поєднуються різні метафоричні концепції у спільній області. Це слугує для полегшення визначення їхніх значення та сутності у тексті. При цьому, вважається, що метонімія також будується на відношенні суміжності, визначаючи часткове посилення на об'єкт.

Крім цього всього, у мові відзначається таке поняття як лексикалізовані вирази, де метафоричне походження вже не таке проявне. В інших поняттях, можна зустріти структури, котрі абсолютно вживаються в мові. І цей процес може привести до породження нових та індивідуальних висловів. В цей період, дослідників цікавить процес лексикалізації метафор, адже вони висуваються об'єктом для когнітивної лінгвістиці.

Предметом цього дослідження також може виступати фразеологізми. Адже вони представляються лексикалізованими метафоричними процесами. Бо саме від еволюції лінгвістичних та когнітивних понять залежить засвоєння цих фразеологічних виразів. На основі результатів робіт праць Леворато та Каччарі було доведено, що зміст є ключовим для правильної інтерпретації цих понять. Це дозволяє правильно вишукати сенс у контексті.

2.4 Метафоричний аналіз митця XX століття Гарсії Лорки

Історична доля розвитку іспанської культури та літератури занепадала щодня через наслідки війн, втрати заокеанських колоній. Кожен з науковців та письменників пропонував свій варіант вирішення даної проблеми. Однак з приходом диктатури в країні почало оживати та процвітати розвиток культури та

літератури; було прикладено чимало зусиль багатьма відомими митцями ХХ століття. Одним серед відомих та впливових митців був Федеріко Гарсія Лорка. Його роки життя 1898 – 1936 припадають на період розквіту іспанської драматургії. В іспанській культурі відомий як найвпливовіший діяч та митець у розвитку іспанської культури ХХ століття.

Яскравий прояв поезії митця Гарсії Лорки почався після Першої світової війни. В ці важкі часи піднімаються актуальні теми для обговорення – гибель та кохання. У збірці “Romancero Gitano” лаконічно та вдало описуються ці терміни у поєднанні з фольклором. Тому що не смерть вбиває циганське суспільство, а жандармерія вважається головною ознакою. Бо вважається, що вона протиборствує людському та музичному початку.

Манера прояву поетичної мови Гарсії Лорки накопичена багатством образів у поєднанні з простотою написання. Завдяки роботам митця продовжується еволюція іспаномовної картини світу. Тому що, у роботах автор показує тему національності та культу країни; виражає свою оцінку та бачення реальності зі сторони естетичної реальності. Символом успіху автора Гарсії Лорки вважається метафоричний процес. Проявляється семантична естетика в контексті іспанської культури та в поезії найвідомішого митця ХХ століття.

Використання кожної метафори у роботі митця Гарсії Лорки порівнюються з красками, які здатні забарвлювати світ, за допомогою яких автор передає та виражає свої внутрішні почуття. У творчості Лорки, метафора вважається невід’ємною частиною в його роботах. Як говорив митець: «Метафора – елемент спонтанності та донька уяви, природжена миттєвими спалахами уяви» [с.12].

Головними темами написання творчих робіт Гарсії Лорки були:

- кохання вічності: у його творах подається опис його сімейного та релігійного влади життя як зазіхання на вічне кохання письменника. Наприклад, у своєму творі “Смерть кохання” Лорка описує молоду циганочку, яка жила тяжким життям та мала невзаємні почуття та згодом помирає;

- фатальність, Гарсія Лорка багато згадував про раптовий кінець людського життя не знаючи де. Він завжди підкреслював, що всі герої в його роботах приречені на нещастя силами містичного характеру.

Федеріко Гарсія Лорка також відомий своїм складним підходом до використання та аналізу метафори у своїх роботах. Головна функція використання метафор для нього - це відображення об'єктивної реальності та поєднання метафори з іншими семантичними тропами. Найчастіше в поезії Гарсії Лорки зустрічається поєднання метафори з порівнянням; за допомогою чого передає своє поетичне бачення. Саме це і робить творчість митця особливим у внеску розвитку в іспанську культуру та стає цікавим для читачів. Дослідити поєднання метафори з порівнянням можливо в одному з рядків поезії Гарсії Лорки: “El puñal, entra en el corazón como la reja del arabo”, “el puñal como un rayo de sol, incendia las horribles hondonadas”. [PUÑAL] В аналізі цих прикладів читачів цікавить не лише сенс метафори, а й її функція та роль як художнього засобу.

В одній зі своїх робіт Гарсія Лорка процитував, що лише метафора здатна прикрасити та увіковічити стиль поезії. [с.157]. Наприклад, у роботі «Romance sleepambuo» митець ХХ століття проводив наукове дослідження та перевіряв виразність мови в поезії, де проявляється двозначність значення слів. В даній поезії піднімається питання про неминучі трагічні події та вчить читачів вміти подолати їх. У даних рядках можливо побачити: “La higuera frota su viento con la lija de sus ramas.” [17-20]. В даному прикладі автор наводить поетичні та ірраціональні вираження мови. Наприклад, коли дує вітер, то гілки дерева стають грубими.

Протягом багатьох років творчості Гарсія Лорка приймав участь у багатьох різних авторів та їх поезії. Найуспішнішою такою роботою митця була у ролі драматурга у п'єсі «Doña Rosalita la soltera», згодом було перекладено як “Мова квітів”. У даній роботі драматург висвітлив метафоричне порівняння за допомогою якого було проведено аналіз давньої літературної традиції. “La rosa, que es roja por la mañana, se pone blanca a la, caída de la tarde” - у цьому фрагменті автору вдалося

вдало порівняти троянду з різних кольорів та показати, що дана квітка символізує життя, людського життя у соціумі. Головним завданням у цій п'єсі було передати любов. Головну героїню La Rosita описують як ніжне життя зовні та спалене всередині. Розіта представлена в даній роботі як закохана жінка, якій важко відразу зрозуміти, що улюбленим її поняттям є лише ілюзія. У даній п'єсі автору вдається не брати до уваги момент занепаду середнього класу та вдало передає драму іспанської розсудливості. Також відбувається опис життя головної героїні, порівнюючи зміни її життя зі змінами троянд.

Згодом Гарсія Лорка почав змінювати барви свого творчества та почалися реновації сенсу. Кожен використаний ним колір почався прирівнюватися до епітету. Наприклад, колір «зелений» у поезіях поета став символом смерті, гибелі. Найчастіше проявляються такі кольори, як чорний, жовтий, червоний. Такі приклади зображаються у збірці поета “Romancero gitano”. В цій роботі Лорці вдалося змалювати та передати образ життя циган. Змалювати та через кольори передає дослідження репресій, жорстоких поведження мирних людей.

У 1923 році Федеріко Гарсія Лорка присвятив написання свого вірша романсеро своєму другу Хосе Мора Гарнідо. Головний герой у даній поезії - місяць, який відображає як символ смерті. Відображаються сцени смерті дитини з циганської сім'ї, використовуючи метафори для порівняння речей. Наприклад: “En el aire conmovido mueve la luna sus manos” - метафора виступає у ролі опису атмосфери, яка наповнена еротизмом; місяць починає рухатися, щоб привабити дитину. В цей же момент, впливає інша метафора для опису жіночої смерті як “luna” та циганського помешкання “vino a la fragua”: “La luna vino a la fragua/ con su polisión de nardos”. У своїй творчості Гарсія Лорка використовує метал який символізує смерть, а циганський народ символізується з металом.

Після цього, Гарсія Лорка для забарвлення емоцій використовує іншу метафору в якій описує характер циган та на що вони здібні. Наприклад: “Si vinieran los gitanos harían con tu corazón collares y anillos blancos”. Також показується загроза вбивства,

якщо все ж таки цигани знайдуть місяць з дитиною. Проводячи аналіз метафор та досліджуючи впливу метафори у поезії Гарсії Лорки показує, що метафорична мова використовується як потужний і оригінальний експресивний інструмент. Збірка поезії “Romancero gitano” вважається чітким показником того, як новаторство та інновації мають здатність поєднуватися в одне ціле з метою створення вразливої та чутливої поезії поета Гарсії Лорки.

Підсумовуючи роботу, можна вважати, що Федеріко Гарсія Лорка є одним з найвпливовішим іспанським модерністом серед багатьох європейських письменників. Він виділяється тим, що у своїх роботах, поезії передає сенс народнопісенних традицій своєї Батьківщини. Він описує та оспівує іспанське місто Гранада з усіх можливих кольорів передаючи різні відчуття: гибель, кохання, репресії, гармонія природи. Також, в його творчих працях відчувається оспівування культури античної Європи з елементами арабської культури. А усі приклади фольклорної традиції, які були наведені як приклад, лише підкреслює творче кредо митця ХХ століття в розвитку іспанської культури та літератури.

ВИСНОВОК ДО ДРУГОГО РОЗДІЛУ

У другому розділі курсової роботи, присвяченому метафорам, було розглянуто різноманітність теорій, які існують у сучасній лінгвістиці щодо походження та класифікації метафор. Аналіз показав, що метафора є багатогранним явищем, що може бути класифіковане згідно з різними критеріями, запропонованими вченими, такими як П. Ньюмарк, Н. Стіенстр, В. Харченко. Вони визначили, що метафори можна систематизувати за семантичною та прагматичною структурою.

Семантична класифікація метафоричного процесу охоплює групування метафор залежно від їх наукової належності, наприклад, до таких сфер як фінанси, політика, де використання метафор допомагає глибше розкрити зміст понять, що належать до цих галузей. Анімалістичні метафори, що базуються на порівнянні з тваринним світом, є ще одним важливим типом, який вказує на можливості застосування метафор для опису характеристик, поведінки або властивостей за допомогою аналогій із світом фауни.

Ці класифікації сприяють кращому розумінню того, як метафори впливають на сприйняття та інтерпретацію інформації в різних контекстах, підкреслюючи їх значення в лінгвістиці та за її межами.

У нашій роботі було визначено, що одним з наслідків процесу метафоризації може стати створення неологізмів, що збагачує мову новими виразами та поняттями. Наприклад, фраза «Людина це великий фазан у світі» ілюструє, як метафора може викликати асоціації та надавати нові значення відомим словам.

Також, було присвячено аналізу та дослідження впливу творчості Гарсії Лорки на розвиток культурної спадщини Іспанії в ХХ столітті. Аналіз довів, що існують різні фактори, які описують творчість та талант молодого митця. Його творчості притаманна специфічне вміння поєднання різних жанрів, теми гибелі та вічного

кохання, особливе вираження любові до природи. Кожна його поетична робота наповнена особливими емоціями та образністю, що заставляю читачів пронести через себе та відчути всю картину. Другою притаманністю Гарсії Лорки вважається талант поєднання різних тропів у написанні своїх поетичних робіт.

ЗАГАЛЬНИЙ ВИСНОВОК

Підсумовуючи дану курсову роботу, було проведено аналіз еволюції метафори від Середньовіччя через ХХ століття до сучасності. Дослідження висвітлило ключову роль метафори в художньому вираженні, особливо в контексті іспанської літератури ХХ століття, де вона слугує засобом для розширення смислового поля текстів та надання їм глибини та виразності.

Було зазначено, що метафора використовується письменниками для трансформації реальності, створення унікальних порівнянь та асоціацій, що робить літературні твори цікавішими та багатограннішими для читачів. Важливу роль у цьому процесі відіграли такі автори, як Федеріко Гарсія Лорка, Мігель де Унамуно та Хорхе Луїс Борхес, чії твори демонструють майстерне використання метафори як способу світосприйняття.

Аналіз робіт цих письменників підкреслив внесок метафори у формування культурної ідентичності та суспільних змін, вказуючи на її значення не тільки в літературі, але й у ширшому культурному та соціальному контексті.

Завершуючи, дослідження метафори у творах іспанських письменників ХХ століття надало глибоке розуміння специфіки та впливу метафори на літературне мистецтво, відкривши багатство іспанської культури та національної ідентичності через призму метафоричного вираження.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Андрієнко Т.П. (2005). *Переклад як когнітивно-комунікативна діяльність*. Київ: Наукові записки.
2. Антонівська, М. О. (2007). *"Лінгвостилістичні особливості функціонування та перекладу метафор у художньому стилі англійської мови."* Львів: Молодий вчений.
3. Антонова О. В. (2007). *Лінгвокогнітивний механізм метафори*. О. В. Антонова. Київ: Нова філологія.
4. Антонюк М.О. (2002). *Метафора та її роль у мовній картині світу. Мовні і концептуальні картини світу*. Київ: Збірка наук.
5. Аристотель. (2005). *Поетика. Риторика*. Київ: Азбука.
6. Баранцев К. Т. (2005). *Англо-український фразеологічний словник*. Київ: Знання.
7. Бенвеніст Е. (2010). *Загальна лінгвістика*. Київ.
8. Буравель А. (2020). *Фольклорно-міфологічні мотиви у драмі Ф. Лорки «Криваве весілля»*. Матеріали студентських наукових читань : зб. наук. праць. Кривий Ріг.
9. *Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.)*. (2005). Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Ірпінь: ВТФ «Перун».
10. Гаврилюк А. П. (2013). *Метафора, її природа та роль у мові та мовленні*. Вісник Нац. техн. ун-ту України «Київ. політех. ін-т». Сер. «Філологія. Педагогіка».
11. Годлевська В. Ю. (2011). *Реформування правоохоронних органів Іспанії в умовах консолідації демократії України-Європа-Світ*. Міжнародний збірник наукових праць. Серія Історія, міжнародні відносини. Тернопіль ТНПУ ім. В. Гнатюка.
12. Голубовська І.О. (2004). *Етнічні особливості мовних картин світу*. Київ: Логос.

- 13.Дубенко О. Ю. (2005). *Порівняльна стилістика англійської та української мов.* Вінниця: Нова Книга.
- 14.Іваницька, О. П.Альфонсо. (2005). *XIII - король парадоксів.* Чернівці: Книги - XXI.
- 15.Качуровський І. (2005). *Генерика і архітектоніка.* Кн. I. Київ: Києво-Могилянська академія.
- 16.Копистянська Н. (2012). *Час і простір у мистецтві слова : монографія.* Львів: ПАІС.
- 17.*Короткий тлумачний словник лінгвістичних термінів.* (2001). Київ: Либідь.
- 18.Озерко, І. (2005). *Лінгвістичні та філософські аспекти теорії метафори у світлі сучасної лінгвістики.* Київ.
- 19.Корунець І. В. (2010). *Теорія і практика перекладу (аспектний переклад).* Вінниця.
- 20.Кравець Л. Ю. (2014). *Метафора як лінгвоментальний феномен.* Київ: Мистецтво.
- 21.Кудрявцева Л. О. (2015). *Сучасні аспекти дослідження мас-медійного дискурсу : експресія — вплив — маніпуляція.* Київ: Мовознавство.
- 22.Кухаренко В. А. (2004). *Інтерпретація тексту.* Одеса: Латстар, 2004
- 23.*Лексикон загального та порівняльного літературознавства.* (2001).Чернівці: Золоті литаври.
- 24.Лисенко, О. М. (2017). *Метафора як об'єкт наукових студій.* Харків: Молоді юнаки.
- 25.*Літературознавча енциклопедія.* (2007). Київ: ВЦ «Академія».
- 26.Лотоцька К. (2008). *Стилiстика англiйської мови.* Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. І. Франка.
- 27.Лучук І. (2011). *Дикі думи.* Сектор поезієзнавства Інституту Івана Франка НАН України. – Тернопіль: Навчальна книга - Богдан.

- 28.Ляшкова І. (2015). *І. Метафора як засіб втілення наукового знання в англійській мові та проблема еквівалентності перекладу на українську*. Харків: Вісник НТУ «ХП».
- 29.Науменко Л. П. (2011). *Практичний курс перекладу з англійської мови на українську: навчальний посібник*. Львів: Нова книга.
- 30.Озадовська Л. (2004). *Мова у контексті діалогу*. Київ : Старий Львів.
- 31.Ребрій О. В. (2012). *Сучасні концепції творчості у перекладі : [монографія]*. Харків: ХНУ імені В. Н. Каразіна.
- 32.Селіванова О. О. (2008). *Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми*. Полтава: Довкілля.
- 33.Скопненко О. І. (2006). *Класифікація метафори: сучасний словник іношомовних слів*. Київ: Вища школа.
- 34.Сосюр, Фердинан де. (2005). *Курс загальної лінгвістики*. Пер. з фр. А.Корнійчук, К.Тищенко. Київ: Основи.
- 35.Стоун Д. (2008). *Парадокс політики*. Київ: дім «Альтернативи».
- 36.Тищенко О. (2004). *Метафора Євгена Маланюка*. Київ.

ІНФОРМАЦІЙНІ РЕСУРСИ

- 37.<https://dle.rae.es/>
- 38.https://uk.wikipedia.org/wiki/Федеріко_Гарсія_Лорка
- 39.<https://es.wikipedia.org/wiki/Metáfora>
- 40.https://es.wikipedia.org/wiki/Federico_Garc%C3%ADa_Lorca